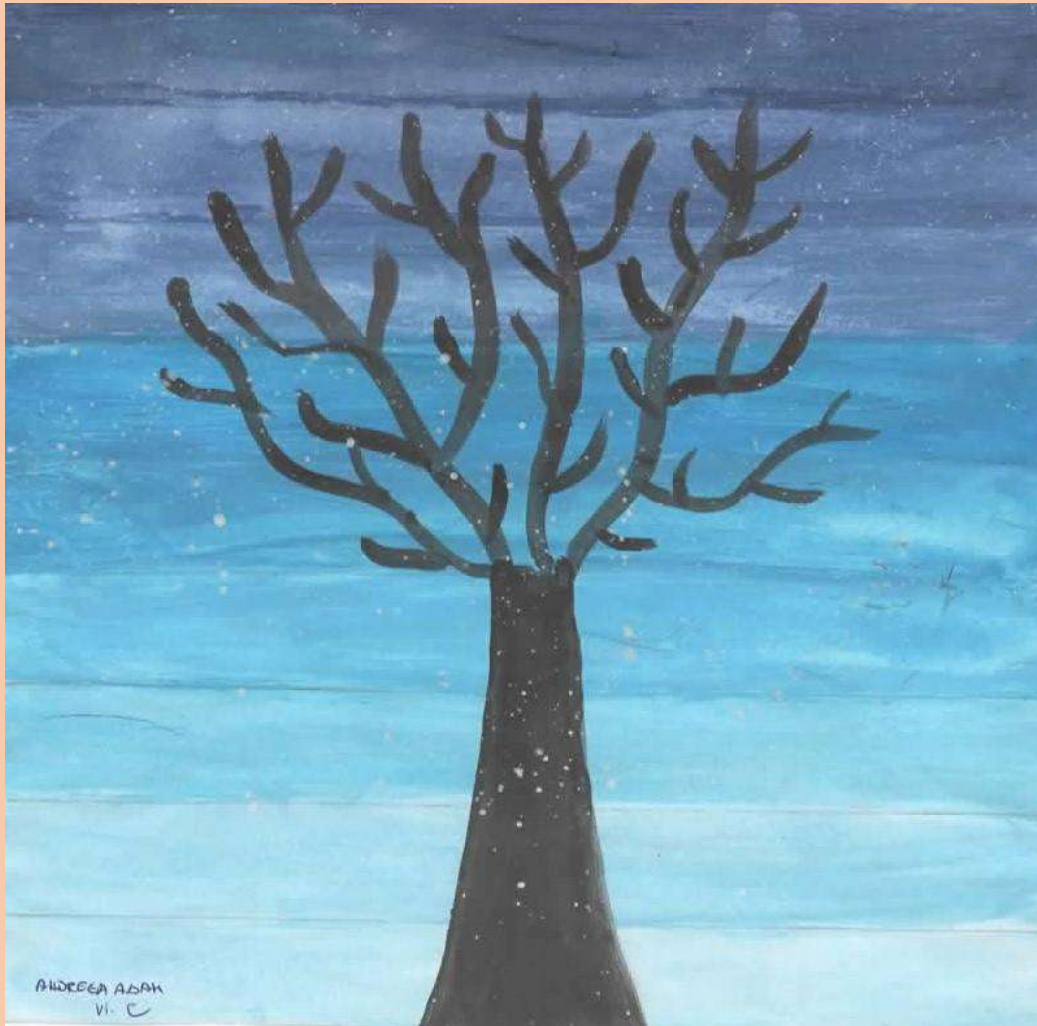

THYMES

Anul IV, nr. 3-4 (14-15), iulie-decembrie, 2023

Giroc

IONUȚ CARAGEA

Strada de hârtie

un zid îmi cheamă umbra, pentru-a deschide-o poartă,
eu rătăcesc bezmetic, pe strada de hârtie,
un val încă trăiește, desprins din marea moartă,
și luptă cu o haită de urme-n agonie.

o inimă nebună, la vâsle grele trage,
eu pipăi nemurirea, cu degetele boante,
un suflet vrea să aibă un tânăr trup și rage,
o neagră balerină se-apropie pe poante.

din depărtări celeste, o rază jucăușă
mi-aduce în timpane un ton de melodie,
aș vrea să pot renaște din propria-mi cenușă,
să cânt într-o pădure, nu într-o colivie.

o ploaie se pornește, din ochii ca de piatră,
și curge ca o boală albastră-sângerie,
o inimă nebună, la luna mută latră,
un suflet se jertfește pe strada de hârtie.

Sunt obosit

sunt obosit, iubito, să scrii nu e ușor,
tăcută curge viața pe foaia de hârtie,
doar sângele se-ntoarce în vechiul lui izvor,
vopsindu-mi toți pereții cu dor de apă vie.

sunt obosit, iubito, dar nu mă dau bătut,
la mine scrisul este a doua meserie,
n-am timp de alte vicii, nu-mi arde de băut,
mă-mbăt cu o durere mustind de ironie.

sunt obosit, iubito, să dorm nu îndrăznesc,
căci pot rămâne veșnic captiv în agonie,
menirea mea pe lume-i pe toți să îi trezesc,
chiar dacă insomnia m-aruncă-n nebunie.

sunt obosit, iubito, sunt foarte obosit,
dar scrisul meu încearcă să curme-o erezie,
credița mea-i cuvântul pe care l-am iubit,
primește-n dar, iubito, această poezie.

Geamuri fumurii

Îmi place să văd lumea prin geamuri fumurii,
Să nu mai știe alții c-am inima zdrobită,
Să nu-mi pândească clipa în care voi muri,
Să nu-mi grăbească soarta cu mintea lor grăbită.

Astfel de geamuri au și unele poeme,
Dar las și o intrare prin sticla lor obscură,
Să poată cei atenți să scape de probleme,
Și fără să primească răspunsul mură-n gură.

Vedeți, voi, poezia, nu e un simplu moft,
Compus de dragul rimei, de dragul frumuseții,
Cu-n scop este creată, lucrează ca un soft,
Să vă aducă-n suflet lumina dimineții.

Înviere

omul plecase la drum,
dar revenise acasă,
focul se-ntoarse din fum,
pâinea se-ntoarse pe masă.

ploaia se-ntoarse în nori,
valul se-ntoarse în mare,
omule, tu dacă mori,
te vei întoarce-n visare.

vorba se-ntoarse în gând,
raza se-ntoarse în soare,
dorul se-ntoarse plângând,
umbra culese o floare.

omul se-ntoarse-n pământ,
rogu-te, ține-mă minte,
morțile nu m-au înfrânt,
viii se-ntorc din morminte.

mărul se-ntoarse în pom,
șarpele într-o genune,
viața se-ntoarse în om,
dumnezeiască minune.

E ziua mea și astăzi, și mâine, și poimâine

dacă tu vrei să afli când am venit pe lume,
o zi pe care mama mereu și-o amintește,
va trebui să cauți în șazeci de volume,
pe pagina la care cuvântul te iubește.

e ziua mea când cerul m-apasă blând pe umeri,
e ziua mea când mintea cu raza se unește,
tu anii mei, iubito, nu trebuie să-i numeri,
e ziua mea când Luna pe boltă strălucește.

e ziua mea când dorul își regăsește zborul,
e ziua mea când visul cu umbra se-ntâlnește,
e ziua mea când pasul bătătoarește norul,
e ziua mea când clipa adânc se-nveșnicește.

e ziua mea și astăzi, și mâine, și poimâine,
e ziua mea când versul pe pagini se ivește,
în pieptul meu se află un colț imens de pâine
din care se hrănește acela ce citește.

Cam scârțâie toate, mon cher

cam scârțâie ușa cea veche,
cam scârțâie scara spre cer,
cam scârțâie într-o ureche
o frunză răpusă de ger.

cam scârțâie ventilatorul,
cam scârțâie traiul mizer,
cam scârțâie frâna, motorul,
și n-am niciun marche arrière.

cam scârțâie încheietura,
cam scârțâie clanța de fier,
cam scârțâie dinții și gura,
să scârțâi e tot ce mai sper.

cam scârțâie coarda viorii,
cam scârțâie glasul-n eter,
cam scârțâie bilele morii,
cam scârțâie toate, mon cher.

Albu-acesta nelumesc

Firele de păr tot cresc,
Ca pădurile pe munte,
Cu tristețe le privesc
Cum devin, pe rând, cărunte.

Mi le smulg, c-un gest hilar,
Dar apar, din nou, mai multe,
Orice-aș face, e-n zadar,
Părul nu vrea să m-asculte.

Capu-ntreg, de mi-l vopsesc,
Mi-l trădează pieptul, barba,
Firele de-acolo cresc
Mai obraznic decât iarba.

Pân` la urmă, mă opresc,
Peste brazi se-așterne neaua,
Albu-acesta nelumesc
A căzut, din cer, ca steaua.

Scrum

Nu te văd, dar tu mă vezi.
Ochelarii mei n-au har?
Fac din mărunțiș grămezi,
Dar nu pot să mă repar.

Tinerețea? A trecut.
Nu mai vine înapoi.
Frumusețea? Jalnic scut
Într-un nedorit război.

Ce-am în tolbă? Un cuvânt.
Nemurirea? Un pretext.
Lupt cu morile de vânt
Răsucind același text.

Amintirea? Un cal mort.
Steaua albă? Un reper.
Cine are pașaport
Pentru colțul lui de cer?

Bucuria? Un copil.
Părintește, îl educ.
Mai cu stil, mai fără stil,
Îmi ia locul, eu mă duc.

Stau pe margini de genuni,
imitând, hilar, un zbor,
Și repet trei rugăciuni
Cu mesaj înălțător.

Erezie? Nicidecum.
Doar mă cert cu Dumnezeu.
Dintr-o flamă, prea mult scrum
A rămas în pieptul meu.

Cuvântul

Un sfat ce alungă povara cea grea,
Un gând luminos ce coboară din stea,
Un foc ce se-aprinde din vechi amintiri,
Un zbor de poveste desprins din robiri.

Un fruct pârguit pe ramuri de vise,
Un cânt evadat din glasuri ucise.
Un prunc renăscut în ieslea tăcerii,
Un ochi ignorând puterea durerii.

Un abur ce suie-ntr-un veșnic eter,
Un vechi adevăr adâncit în mister,
Un picur de ploaie când ceru-i senin,
Un leac ce te-nvie, făcut din venin.

Un duh ce ți-arată o oază-n deșert,
Un dor ce transformă incertul în cert,
Un zeu ce-ți vorbește din locul ascuns,
Un mir ce sfințește bolnavul neuns.

Un har ce te scoate din orice necaz,
Un drog ce te face mai viu și mai treaz,
Un dar ce sosește pe aripi de vânt,
Un pas la-nceput și un nou legământ.

Un glas cristalin m-a trezit

Azi-noapte un tren a sosit,
Când somnul era-n apogeu,
În el se-aflau toți ce-au murit
Și-n gară, nemortul: chiar eu.

În somn nu știam că visez,
Că traiul de-afară e greu,
Că trebuie des să oftez,
Că nu-i de găsit Dumnezeu.

Eram doar atât: fericit!
Iar morții, de fapt, erau vii,
Cu toții, pe rând, mi-au zâmbit
Și m-au întrebat: vrei să vii?

Ciudat, nu știam ce să fac,
Simțeam cum în gânduri mă-ncurc.
Cu mine-ncercam să mă-mpac:
Să fug, să privesc sau să urc?

Dar n-am apucat să aleg,
Un glas cristalin m-a trezit,
Acum, pe deplin, înțeleg
Că am înc-un vis de trăit.